

59. Olifantenpaadjes

Hè. Wat blief. Nooit van gehoord. Olifantenpaadjes? Hier zijn toch geen olifanten! Nee, natuurlijk niet. Toch hebben de mensen deze naam afgeleid van die grote wilde dieren in Afrika en Azië. Nederland barst van de zogeheten olifantenpaadjes. Gemaakt door fietsers of wandelaars, die de kortste en gemakkelijkste weg in openbare ruimte zoeken. En niet de door ambtenaren of planologen geplande en gelegde doorgangen nemen. Ga maar bij jezelf te rade. Zeer zeker ooit zelf ook een kortere weg genomen. Soms scheelt het heel wat; soms nauwelijks waarneembaar in tijd. Men zegt, dat dieren instinctmatig handelen; mensen gebruiken hun verstand. Nou, niet altijd. Net als de olifanten, die de kortste en meest efficiënte route naar hun drinkplaats nemen. Vandaar de naam, die eraan gegeven wordt.

Sla je er oude landkaarten op na, dan zie je vaak door stippellijnen aangegeven, voetpaden lopen van boerderij naar boerderij of van een landweggetje naar een akker. Men vond het toen heel gewoon om een kortere weg te lopen naar burens of familie. Oude landweggetjes en vele voetpaadjes zijn door ruilverkaveling verdwenen. Akkers werden vergroot door samenvoegingen van kleinere percelen ten behoeve van o.a. mechanisatie.

Nieuwsgierig geworden door een artikel in Dagblad de Limburger, leek het me aardig om ook in ons eigen dorp op pad te gaan. Zouden hier van die kortere paadjes te vinden zijn; na verloop van tijd en door meer gebruik dieper uitgesleten, zodat er geen gras meer groeit? Jazeker!

Zie foto 1 en 2: het speelveldje bij de Mgr. Lemmensstraat. Een smal uitgesleten zandstrookje met links en rechts ervan nog duidelijk zichtbaar de sporen van de laatste fietsers, die schuin hun weg vonden naar Kerkhoflaan en kerkhof. Of terug naar het einde van de straat. Vanuit de laan gezien een veel breder beginspoor; waarschijnlijk uitgesleten door het gewiebel van fietswielen.

Ja, je kunt altijd omfietsen via de weg of lopend het trottoir volgen langs de Mgr. Lemmensstraat. Is toch een hele hoek om. En mensen blijken vaak rechttoe rechtaan te gaan, als ze zien, dat ze ergens heen kunnen.

Even verderop: richting de beek. Mensen wandelen graag langs dit water of laten er de hond uit. Een stukje natuur zo vlak bij het dorp. Terug naar de plannenmakers van jaren geleden. Zij voorzagen een mooie aangelegde groenstrook langs het water; een combinatie van de oude bomen, afgewisseld met nieuwe aanplant. Een doorlopend geheel. En het moet gezegd zijn: een prachtig stukje natuur met vogelgekwitter, zo vlak bij de bewoonde wijk.

Zoals aangegeven, laat de mens zich niet altijd leiden door voorgekauwde regels en zodoende zochten de eersten een doorgang tussen de bomen door. En... als er een schaaap

over de dam

is.... Ja, dan... Ook hier bestaat al jaren- en jarenlang deze doorgang, schuin aflopend naar het water. Het talud een overblijfsel van de wand van het *'aod knaal'*. Kinderen zoeken het avontuur en gaan op ontdekking uit. Hoe waren wij vroeger zelf? Er ontstond naar rechts een kronkelend pad tussen de dikke bomen met hun lage takken vol bladeren door. Een ietwat donker pad, waarvan je niet kunt zien, waarheen het leidt. Enigszins geheimzinnig en spookachtig aandoend en met lichtplekken van de

zomerzon op de grond als achtergelaten voetstappen. Zelfs het begin van een boomhut was er enige tijd zichtbaar en enkele hollen verraadden het leefgebied van konijnen. Terug naar ons pad; erg kort met zichtbaar op het einde een heldere opening tussen de struiken. Je hebt de beek bereikt. (Foto 3 en 4)

Foto 5: Niet erg ver hier vandaan eveneens een door wandelaars gemaakt pad.

Vanaf het voetbalveldje nauwelijks zichtbaar door de vol bladeren hangende takken van de begroeiing. Door de opening lopend en terugkijkend zie je als het ware in een grote lichtbundel de stralen van de zomerzon.

Het zandpad loopt langs de rand van de akker aan de achterkant van het kerkhof richting beek. En ook hier weer voel je de daling in het talud.

Foto 6: Laten we kijken naar een laatste exemplaar; in het plantsoen tussen de Van Bastenbatenburglaan en de Hertsteeg. Kronkelend tussen de bomen door een verbinding, heel wat korter dan wanneer je de weg volgt naar het begin van de Hertsteeg. Duidelijk zichtbaar een vast getreden zandpad, waar ongetwijfeld erg veel gebruik van wordt gemaakt.

In bovengenoemd artikel in het dagblad wordt meer informatie gegeven over dit onderwerp. Niet altijd blijven deze paadjes bestaan. Door nieuwbouw, verandering van landschap of wettelijke bepalingen verdwijnen er ook. Opmerkelijk daarom, dat deze Beringse voorbeelden al zo lang bestaan. En wie weet; zijn er nog meer te vinden in onze omgeving. Let maar eens op tijdens een wandeling of fietstocht in onze omgeving. *Tekst en foto's Arno Bos.*
